

Art. 3 ust. 1 litera g) dyrektywy Rady nr 89/104 ⁽¹⁾

- 1) Czy znak towarowy ma charakter wprowadzający w błąd opinię publiczną i dlatego na mocy art. 3 ust. 1 lit. g) dyrektywy 89/104 nie podlega rejestracji w następujących okolicznościach:
- wartość niematerialna (goodwill) związana ze znakiem towarowym została przeniesiona wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary, do których znak towarowy się odnosi;
 - przed przeniesieniem znak towarowy oznaczał dla znacznej części istotnej opinii publicznej, że przy projektowaniu lub tworzeniu towarów, w odniesieniu do których był używany, zaangażowana była konkretna osoba;
 - po przeniesieniu nabywca zgłosił znak towarowy do rejestracji; oraz
 - w chwili zgłoszenia znaczna część istotnej opinii publicznej pozostawała w błędzie co do tego, że używanie znaku towarowego oznacza, że ta konkretna osoba w dalszym ciągu była zaangażowana w projektowanie lub tworzenie towarów, w odniesieniu do których znak był używany, a to przekonanie mogło wpłynąć na jej zachowania nabywcze?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie 1 nie jest w całości twierdząca, co jeszcze należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy znak towarowy ma charakter wprowadzający w błąd opinię publiczną i z tego powodu nie podlega rejestracji na mocy art. 3 ust 1 lit. g), oraz w szczególności, czy ma znaczenie, że ryzyko wprowadzenia w błąd z czasem maleje?

Art. 12 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady nr 89/104

- 3) Czy zarejestrowany znak towarowy może wprowadzać w błąd opinię publiczną w wyniku używania go przez właściciela lub za jego zgodą i stąd podlega wygaśnięciu na mocy art. 12 ust. 2 lit. b) w następujących okolicznościach:
- zarejestrowany znak towarowy i wartość niematerialna (goodwill) z nim związana zostały przeniesione wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary, do których znak towarowy się odnosi,
 - przed przeniesieniem znak towarowy oznaczał dla znacznej części istotnej opinii publicznej, że przy projektowaniu lub tworzeniu towarów, w odniesieniu do których był używany, zaangażowana była konkretna osoba;
 - po przeniesieniu złożono wniosek o wygaśnięcie rejestracji, oraz
 - w chwili złożenia wniosku znaczna część istotnej opinii publicznej pozostawała w błędzie co do tego, że używanie znaku towarowego oznacza, że ta konkretna osoba w dalszym ciągu była zaangażowana w projektowanie lub tworzenie towarów, w odniesieniu do których znak był używany, a to przekonanie mogło wpłynąć na zachowania nabywcze tej części opinii publicznej?
- 4) Jeżeli odpowiedź na pytanie 3 nie jest całkowicie twierdząca, co jeszcze należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy zarejestrowany znak towarowy może wprowadzić w błąd opinię publiczną w wyniku używania przez właściciela

lub za jego zgodą i stąd podlega wygaśnięciu na podstawie art. 12 ust. 2 lit. b), a w szczególności, czy jest istotne, że ryzyko wprowadzenia w błąd z czasem może maleć?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżanie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych

Skarga wniesiona dnia 17 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-260/04)

(2004/C 217/27)

Dnia 17 czerwca 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Wiednera, C. Cattabrigę i L. Visaggio, działających w charakterze pełnomocników, wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ministerstwo finansów odnawiając 329 zezwoleń na przyjmowanie zakładów na wyścigi konne bez przeprowadzenia uprzedniego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, Republika Włoch naruszyła ogólną zasadę zachowania przejrzystości i obowiązek jawności wynikający z przepisów Traktatu WE dotyczących swobody przedsiębiorczości art. 43 i nast. i swobody świadczenia usług art. 49 i nast.;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Chociaż zezwolenia na przyjmowanie zakładów na wyścigi konne nie wchodzi w zakres stosowania dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi ⁽¹⁾, to nie mniej jednak ze sprawy C-324/98 *Telaustria* ⁽²⁾ jasno wynika, że organy krajowe, które udzielają takich zezwoleń, są zobowiązane do przestrzegania podstawowych zasad Traktatu, a w szczególności zasady zakazu dyskryminacji ze względu na narodowość, zawartej w przepisach Traktatu WE dotyczących swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (odpowiednio art. 43 i nast. i art. 49 i nast.).

Te same zasady stosuje się zarówno do udzielania zezwoleń jak i do ich przedłużania i odnawiania. W prawie wspólnotowym przedłużenie lub odnowienie zezwolenia jest odpowiednikiem przyznania nowego zezwolenia, wobec tego musi być ono zgodne z tym prawem.

Trybunał wyjaśnił w sprawie C-275/98 *Unitron Scandinavia* przeciwko 3-S ⁽³⁾, że zasada zakazu dyskryminacji ze względu na narodowość „oznacza między innymi obowiązek zachowania przejrzystości w celu umożliwienia organowi udzielającemu zezwolenie upewnienia się, że zasada ta została spełniona”.

Obowiązek zachowania przejrzystości, który spoczywa na organie udzielającym zamówienia, polega na zapewnieniu na rzecz każdego potencjalnego oferenta odpowiedniego poziomu jawności, umożliwiającego otwarcie rynku zamówień publicznych dla konkurencji, oraz zagwarantowania możliwości kontrolowania bezstronności postępowania.

Zdaniem Komisji jest ewidentnym, że nie przeprowadzając postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w sytuacji odnowienia wspomnianych 329 zezwoleń na przyjmowanie zakładów na wyścigi konne do dnia 1 stycznia 2006 r. na rzecz obecnych posiadaczy, władze włoskie nie zachowały powołanej powyżej zasady zachowania przejrzystości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1.

⁽²⁾ [2000] Zb. Orz. I-10745.

⁽³⁾ [1999] Zb. Orz. I-8291, pkt 31.

Skarga wniesiona dnia 29 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-275/04)

(2004/C 217/28)

Dnia 29 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Belgii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez C. Giolito i G. Wilmsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że:

— nie księgując, zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 1150/2000 ⁽¹⁾, w wyznaczonym terminie ustalonych należności;

oraz

— nie sprawdzając, czy od dnia 1 stycznia 1995 r. miały miejsce inne opóźnienia w udostępnianiu środków własnych będące następstwem spóźnionego zaksięgowania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 1150/2000, niszcząc rejestry obejmujące ten okres i nie przekazując ich Komisji w celu umożliwienia jej obliczenia odsetek za zwłokę należnych zgodnie z art. 11 rozporządzenia 1552/89 ⁽²⁾ z tytułu spóźnionego udostępnienia środków własnych;

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 6 ust. 3, art. 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot ⁽³⁾, które, z mocą od 31 maja 2000 r. uchyliło i zastąpiło mające ten sam przedmiot rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 25 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot ⁽⁴⁾ oraz art. 10 Traktatu WE.

2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty prawne i główne argumenty

Brak poszanowania przepisów wspólnotowych przez Królestwo Belgii w dziedzinie zapisów księgowych doprowadził do istnienia opóźnień w udostępnianiu środków własnych. Państwa Członkowskie są zobowiązane do dokonywania zapisów księgowych kwot ustalonych należności, w odniesieniu do których zostało ustanowione zabezpieczenie i które nie są kwestionowane, zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 1150/2000 („Zaksięgowanie A”), podczas gdy zaksięgowanie, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia („Zaksięgowanie B”) jest zastrzeżone wyłącznie dla ustalonych należności, które nie zostały jeszcze pobrane i dla których nie zostało ustanowione zabezpieczenie. Kwoty objęte zabezpieczeniem ustanowionym w ramach zewnętrznej procedury tranzytowej (T1, karnet TIR, karnet ATA, itd.) mogą zostać wykazane w oddzielnym zaksięgowaniu tylko pod warunkiem, że zostały prawidłowo zakwestionowane, co oznacza w szczególności przestrzeganie terminów oraz wniesienie skargi na piśmie.

Komisja nie może przyjąć wyjaśnień przedstawianych przez Belgię, mających na celu usprawiedliwienie stwierdzonych anomalii i opóźnień w zaksięgowaniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 25 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 293, str. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 185, str. 24.

Skarga wniesiona dnia 1 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-282/04)

(2004/C 217/29)

Dnia 30 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Niderlandów, sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Hansa Støvlbæka i Alberta Nijenhuisa, działających w charakterze pełnomocników.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— orzeczenie, iż Królestwo Niderlandów nie wykonało obowiązków ciążących na nim zgodnie z art. 56 i art. 43 TWE, poprzez utrzymanie niektórych postanowień statutu spółki Koninklijke KPN NV, zgodnie z którymi w skład kapitału spółki wchodzi także specjalna akcja imienna, znajdująca się w posiadaniu Państwa Niderlandzkiego, przyznającą szczególne uprawnienia dotyczące zatwierdzania określonych decyzji podejmowanych przez kompetentne organy spółki.